

ת"פ 59119/11/10 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד ג' ו

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ה אלול תשע"ה
09 ספטמבר 2015

ת"פ 59119-11-10 מדינת ישראל נ' ו
תיק חיצוני: 03440411062009

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל - תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד קובי הרוש
נגד	ג' ו ע"י ב"כ עו"ד ניר פוגל
הנאשם	

הכרעת דין

כתב האישום והשתלשלות הדין

הנאשם שלפני עומד לדין בגין עבירות של תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 379 ביחד עם סעיף 382(ב)(1) בחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (תשע עבירות); אימים, בניגוד לסעיף 192 לאותו חוק (שש עבירות), היזק בזדון בניגוד לסעיף 452 לאותו חוק (עבירה אחת); פציעה בנסיבות מחמירות בניגוד לסעיף 334 ביחד עם 335(ב)(1) לאותו חוק (עבירה אחת).

בהתאם לעובדות כתב האישום, בין התאריכים 13.07.2009 עד 14.07.2009, בשעות הערב המאוחרות, עת התווכח הנאשם עם מי שהיתה רעיתו באותה העת בנוגע לחובות כספיים, איים עליה, כי "יקרה רצח"; איים על אביה ועל אחיה, בכך שאמר לה שישרוף להם את החנות, גידף אותה, תקף אותה בכך שבעט ברגליה וסטר בראשה. בהמשך אותו האירוע, נטל הנאשם מוט ברזל המשמש כמתלה מגבות ותקף את רעיתו בכך שהכה אותה עם המוט האמור בכל חלקי גופה, גידף אותה ואיחל לה מוות מהיר ממחלה קשה.

באירוע נוסף, במהלך חודש 07/09 כאשר גילה הנאשם כי רעיתו קראה מסרון ממכשיר הטלפון הנייד שלו, תקף אותה בכך שרדף אחריה ברחבי הבית וסטר לה.

במקרה אחר, באותו החודש, כאשר גילה הנאשם, כי בקבוק השמפו באמבט ריק, זרק את כל יתר הבקבוקים שהיו בחדר המקלחת החוצה, ניגש למטבח ושבר את תכולת הארונות, שבר את הספריה בחדר הילדים, עקר את דלת ארון הבגדים של הילדים, והשליך את כל הבגדים החוצה מן הארון.

בהמשך אותו אירוע, נטל הנאשם דלי שהכיל נוזל אקונומיקה, איים עליה כי יגרום לה לנזק בעיניים, ובהיותה רטובה מן האקונומיקה הכריח אותה לקפל את הבגדים ולסדרם בארון.

באירוע נוסף, במהלך חודש יוני 2009, כעס הנאשם על כך שמצא את ביתו כשאינו מסודר ותקף את רעיתו בכך שחבט בה באמצעות הקב"ים של אחד הילדים, לנוכח פני הילדים.

בהמשך אותו אירוע, הפך הנאשם את תכולת ארונות הבגדים על הרצפה, ואיים על רעיתו בכך שאמר לשניים מהילדים המשותפים, כי יהרוג אותה.

במקרה נוסף, בין חודש פברואר לחודש מרץ 2007, סביב חג הפורים, בעקבות ויכוח בין בני הזוג, איים הנאשם על רעיתו, כי ירצח אותה.

בהמשך אותו אירוע, תקף אותה בכך שאחז בשערותיה, גרר אותה על הרצפה, הטיח מכת אגרוף בפניה, בעט בראשה, ואיים עליה.

בהמשך אותו אירוע, נטל הנאשם את מפתחות רכבו ופצע את רעיתו בכך שדקר אותה באמצעות מפתחות הרכב בראשה, בידה וברגליה, כל זאת לנוכח הילדים.

כתוצאה מהמעשים, נגרמו לרעיתו של הנאשם פציעות בדמות דימומים וצלקות.

באירוע נוסף, במהלך שנת 2006, כאשר נודע לנאשם כי רעיתו סיפרה לחברתה על יחסי האישות ביניהם, תקף אותה בכך שסטר לה בחזקה.

בהמשך אותו אירוע, נטל סכין מטבח, הצמידו לצווארה של רעיתו ואיים עליה כי הוא "משוגע בראש ומסוגל להכל".

כן תקף אותה בכך שחנק אותה באמצעות ידו השניה, והניח את רק כאשר התחננה בפניו ואמרה לו כי היא רוצה לראות את ילדיהם גדלים. לאחר שהניח את הסכין, תקף שוב את רעיתו בכך שאחז בשערותיה וגרר אותה אל חדר המקלחת תוך שמאיים לרצוח אותה.

באירוע נוסף במהלך חודש 04/03, כשהיתה רעית הנאשם בחודש השמיני להריונה, במהלך ויכוח, תקף אותה בכך שסטר לה בפניה ובגופה, בעט בבטנה ונתן לה מכת אגרוף בפניה, תוך שמגדף אותה.

כתב האישום בתיק זה הוגש בתאריך 02.12.2010. בתאריך 17.03.2013 הועבר התיק לטיפולו של מותב זה. עקב

כפירת הנאשם, נקבע התיק לשמיעת ראיות.

בתאריך 01.07.2015 נסתימה שמיעת הראיות והצדדים סיכמו על פה.

מכאן הכרעת דין זו.

פירוט העדים והמוצגים

מטעם התביעה העידו ע.ת. 1 רס"מ יוסי בר, חוקר משטרת ישראל אשר גבה אמרות הנאשם ת/1 ו-ת/2; ע.ת. 2 חוקרת הילדים הגב' גולייט קייט, אשר חקרה את הקטינה ש.ו. (טופס עדותה סומן ת/3א תמלול החקירה ת/3ב והתיאור החזותי שלה ת/3ג); ע.ת. 3 הגברת מ וקונין, המתלוננת; ע.ת. 4 רס"ר יניב חן, גם הוא חוקר משטרה שביצע מספר פעולות, וערך את המזכר ת/4. במהלך חקירתו הנגדית של הנאשם, הוגשה, מטעם התביעה, תעודה רפואית של הנאשם - ת/5.

מטעם ההגנה העידו הנאשם וכן עדת ההגנה 2, הגב' י ז (סייחי). עוד הוגשו, מטעם ההגנה, תעודה רפואית בנוגע לנאשם (נ/1); אמרות המתלוננת מחקירותיה במשטרה בתאריכים 24.10.09 ו-25.10.09 (נ/2 - נ/3 בהתאמה).

ראיות התביעה

ע.ת. 1 חוקר משטרת ישראל גבה אמרות הנאשם.

העד לא יכול היה ליתן הסבר לשאלה, מדוע לא נבדקה טענת אליבי של הנאשם בנוגע לאירוע מתאריכים 13.07.09 עד 14.07.09.

ע.ת. 2 חוקרת הילדים שימשה בתפקיד זה, בעת מסירת עדותה, כשבע שנים. העדה גבתה את עדות הבת המשותפת ש.ו., ילידת 0.0.2002. על פי טופס גביית העדות, ת/3א.

גביית העדות נערכה בתאריך 26.01.2009, היינו כשהעדה בת 7 שנים ותשעה חודשים לערך. העדה התרשמה מעדות הקטינה, כמכילה מאפיינים המחזקים את ההערכה כי הילדה היתה עדה לאלימות. הפרטים שמסרה הילדה התקבלו במלל ספונטני ובתגובה לתשאל פתוח. אופן הדיווח היה בלתי מובנה. הפרטים שובצו ברצף קוהרנטי על פי רצף כרונולוגי של האירועים. בדיווח קיימים תיאורים ספציפיים של דמויות ומאורעות, אינטראקציות, ציטוטים, תיאורים על מצב רגשי. הילדה שללה פגיעה באם באזורים נוספים בגוף, מה שיכול לשיטת העדה, להצביע על מחויבות לדיוק, על פרטים שמסרה עוגנו בהקשר של סיבה, תוצאה ומקום.

עם זאת, התרשמה העדה מנטייה של הילדה להעצמת תוצאות הפגיעה באמה, והעדה התרשמה, כי הילדה נתונה בקונפליקט נאמנות עקב הסכסוך בין הוריה. העדה ציינה, כי מאפיינים אלה מקשים על הערכת מהימנות עדותה של הקטינה.

העדה אסרה על העדת הקטינה בבית המשפט, בהיותה בסיטואציה מורכבת, אשר עלולה להחריף את הקונפליקט בו שרויה ולגרום לה לנזק נפשי.

בחקירתה הנגדית ציינה העדה, כי קיים אלמנטים שמחזקים את מהימנות הילדה, ומצד שני קיימים חלקים המקשים על הערכת המהימנות.

העדה הדגישה כי הערכת המהימנות שלה מבוססת על עדות הילדה בלבד ולא על מכלול הראיות בתיק.

חרף הערכת העדה על נטייה להעצמה בעדות הקטינה, מצאה לציין כי בתוך העדות יש חלקים שדווקא מעידים על היעדר העצמה. כגון כאשר הקטינה מסרה, כי אמה נפגעה רק ברגלה (ולא בחלקי גוף נוספים), או שמסרה, כי המכה שניתנה לאחיה היתה בטעות ולא היתה מכוונת. בשל כך, התרשמה העדה, כי למרות נטית הקטינה להעצים דברים, בעדותה יש אותנטיות ממנה היא איננה יכולה להתעלם.

בחקירתה החוזרת, ציינה העדה, כי "ישנם הרבה מאוד אלמנטים שמחזקים את הילדה המדווחת דיווח אותנטי על אירועים אותם חוותה" (ע' 19 ש' 23-25 לפרו'). יחד עם זאת, חזרה ומסרה כי קיים קושי לאמוד את מידת הדיוק בעדות הילדה.

לשאלת בית המשפט, מסרה העדה, כי קיימים די קריטריונים כדי לומר שהילדה דוברת אמת.

ע.ת. 3 - המתלוננת, סיפרה, בחקירתה הראשית, כי עובדת בחברה העוסקת בתחום דוודי שמש.

העדה התגוררה עם הנאשם למשך 8 שנים. בשנת 2009 עזב הנאשם את הבית ובחלוף שנתיים התגרשו.

לבני הזוג שלושה ילדים.

לדבריה, בין התאריכים 13.07.2009 ל 14.07.2009, הגיע הנאשם היתה והשניים שווחו, תוך שהשיחה התגלגלה לויכוח בנוגע לחובות שצברו. אז החל הנאשם לצעוק ולהרביץ. כמו כן, לגדף את העדה. הנאשם איים, כי ישרוף לאחיה ולאביה של העדה את החנות. איים לרצוח אותה. לאחר מכן, רץ להביא את המוט של המגבות והחל להכות אותה בחוזקה בכל הגוף, תוך שהוא מאחל לה מוות ממחלה קשה.

לדבריה, זה היה האירוע האלים האחרון מידו של הנאשם, ובחלוף כשבוע עזב את הבית.

אשר לאירוע מחודש 07/09 סיפרה העדה, כי הנאשם חזר בשעה 01:30 בלילה, כשהוא בגילופין, וביקש ממנה להתקלח יחד. העדה הסכימה בשמחה, לטענתה כי חשבה לצאת קצת מהשגרה של האלימות. תוך כדי שהנאשם נכנס למקלחת והחל למלא את הג'קוזי, גילה שהשםפּו בבקבוק חסר, ושאל מדוע העדה לא קנתה שמפו אחר לילדה. העדה השיבה לו שלא קרה כלום ושהילדה יכולה לחפוף בשמפו שלה. הנאשם החל לזרוק את כל בקבוקי השמפו מהמקלחת, יצא למטבח, זרק את כל כלי המטבח מהארונות לרצפה, הכל התמלא בזכוכיות. בהמשך, נכנס לחדר הילדים, עקר את הדלת של הארון, זרק אותה כשהילדים ישנים. זאת היות שהעדה היתה מאחורי הדלת בניסיון להתגונן ממנו. לאחר מכן, הגיע עם דלי מלא אקונומיקה ושפך תוך שמציין כי עומד לגרום לה לנזק בעינים. לדברי העדה, בעת מסירת עדותה, עוד היתה מטופלת לאור הנזקים שנגרמו לה בעור כתוצאה מכך.

הנאשם הכריח את העדה לשבת ולאסוף את כל הבגדים ואמר לה, כי אם תעז להרים את הראש הוא יחבוט בו כדי שירד למטה. הנאשם הוציא את כל הבגדים מהארונות ואמר לה לסדר את זה.

בנוגע לאירוע נוסף מאותו החודש, סיפרה העדה, כי מצאה במכשיר הטלפון הנייד של הנאשם מסרון בו נאמר "הסקס של אתמול היה כיף, מצפה לריגושים נוספים". כשעימתה את הנאשם עם תוכן ההודעה, קם מהמיטה והחל לצעוק עליה מדוע מחטטת לו במכשיר הטלפון. זאת לנוכח אחד הילדים המשותפים. הנאשם החל להרביץ בה בחוזקה, גרר אותה החוצה בשערות לכיוון דלת היציאה ואמר לה שיש לה "שתי דקות לעוף מהבית". הבן המשותף לא הפסיק לבכות ולצעוק. העדה והילדים נאלצו לצאת מהבית וחיכו בחדר המדרגות משך כמה שעות, עד שהנאשם החליט כי יכולות לחזור הביתה.

בנוגע לאירוע מחודש 06/09, סיפרה העדה, כי הנאשם נכנס לבית, וצעק מדוע הבית אינו מסודר. העדה סיפרה כי בני הבית היו רגילים לאווירת טרור זו מצידו של הנאשם. הנאשם נטל את הקבצים של הבת, שהיתה בגבס, לטענת העדה בשל כך שאביה - הנאשם, שבר לה את הרגל במקרה אחר.

הבן ניסה להחביא את הקבצים מתחת למיטה. אך הנאשם תפס את הקבצים והחל לחבוט בעדה בחוזקה, תוך שמאיים להרוג אותה, כל זאת לנוכח הילדים אשר החלו לבכות.

אשר לאירוע משנת 2007, סיפרה העדה כי אירע בחג הפורים. הנאשם התארגן ליציאה ותוך כדי כך שאל את העדה האם יצאה יום קודם לכן מהבית. העדה אישרה, כי יצאה עם חברותיה. הנאשם התרעם על כך שיצאה מהבית ללא אישורו, הדברים התגלגלו לויכוח והנאשם החל לתקוף אותה בסטירות לפנים, אגרופים, בעיטות לראש, תוך כדי שמגדף אותה. לאחר מכן, חטף את מפתחות הרכב ועם הקצה של המפתח דקר את העדה בכל הגוף, בראש, בברך, תוך שמאיים לרצוח אותה. העדה דיממה ודמה נשפך בכל החדר. הילדים לא הפסיקו לבכות.

בנוגע לאירוע משנת 2006, סיפרה העדה כי הנאשם חזר הביתה וביקש ממנה לצאת למרפסת.

העדה יצאה למרפסת והנאשם הטיח בה כי סיפרה לאשתו של חבר שלו, כיצד הם מקיימים יחסי אישות. הנאשם סטר לעדה בפניה, וכאשר החלה לבכות ולצעוק, הכין לעצמו וודקה עם רדבול, ירד למטה, עלה שוב לדירה, ניגש למגירה במטבח, הוציא סכין גדולה ואת הסכין כך סביב הצוואר שלה, תוך שחונק אותה ביד השניה ואומר לה לא להתעסק איתו כי הוא משוגע בראש. העדה צעקה לו "בבקשה, בבקשה, אני רוצה לגדל את הילדים שלי". הנאשם גרר את העדה בשערותיה לכיוון המקלחת. לאחר מכן, שחרר אותה והתקשר לאותו חבר, תוך שמעיר אותו משנתו (זה היה בשעה מאוחרת בלילה). הנאשם ביקש מהחבר להעיר את אשתו ולשאול אותה האם העדה סיפרה לה את הדברים, אך אשת אותו חבר, אשר שמעה דרך הטלפון את זעקותיה של העדה, הכחישה הדברים.

בנוגע לאירוע משנת 2003, סיפרה העדה כי היתה בחודש השמיני להריונה. חשדה שהנאשם מקיים מערכת יחסים נוספת. כששאלה אותו על כך, זה גרר ויכוח, אגרופים וסטירות, בכל הגוף. הנאשם בעט בה שתי בעיטות חזקות בבטן. היא צעקה לעברו "הילד, הילד", אך זה לא עניין אותו והוא השיב לה "את רואה מה את עושה? אם לא תעצבני אותי לא תקבלי מכות".

לשאלה מדוע בחרה להתלונן לראשונה בתאריך 24.10.09, סיפרה העדה, כי היתה מטופלת במרכז למניעת אלימות דרך עו"ס המשפחה, מטעם מחלקת הרווחה. לאחר מספר מפגשים עם מחלקת העו"ס, היא העניקה לה בטחון, והובילה אותה לקום ולהתלונן.

זאת, לאחר שהעדה מסרה לה כי היא מפחדת מהנאשם וכי הוא אמר שירצח אותה.

העדה סיפרה, כי מאז גירושה מהנאשם, הילדים בחזקתה והם סובלים מטרומות עקב האלימות הפיסית והמילולית שחוו. הילדים מטופלים בטיפולים שונים, לרבות טיפול פסיכולוגי וטיפול באמצעות חיות. הילדים אינם חפצים בקשר עם האב.

בחקירתה הנגדית אישרה העדה, כי נכנסה להריונה הראשון לפני הנישואים, אך שללה הטענה, כי נישואי בני הזוג לא היו על רקע אהבה אלא על רקע היריון. העדה אישרה, כי כל משך הנישואים ניהל הנאשם רומנים רבים מחוץ למערכת הנישואים, אך סיפרה, כי בתחילה הסתיר זאת ממנה.

העדה סיפרה, כי האלימות בבית היתה שגרת החיים.

לדבריה, חרף כך שהוריה ידעו על האלימות, תמיד הכחישה זאת כששאלו אותה. זאת, משום שאהבה את הנאשם.

לדבריה, הנאשם היה יוצא מהבית ביום חמישי וחוזר ביום ראשון.

כשנשאלה העדה, אם הנאשם אמר לה אי פעם שהוא אוהב אותה - השיבה בחיוב, אם כי עשתה כן בטון יורד.

כשנשאלה מדוע לא הסבירה בחקירתה במשטרה, את השיהוי שבהגשת התלונה, השיבה, כי פחדה מהנאשם וכי סיפרה על הרבה אירועים שלא נרשמו. עוד מסרה, כי התבישה לומר שהיתה במרכז לטיפול באליומות במשפחה. לטענתה, היה מקרה נוסף אותו לא סיפרה במהלך הגשת התלונה, שהנאשם הכה אותה והיה לה "פנס" כחול בכל העין. אחיה ראה את הסימן אך היא לא ציינה זאת בעדותה.

שהוטח בעדה, שבתאריכים 13.07.09 עד 14.07.09, לא היה הנאשם כלל בבית, אלא היה עם קרסול שבור בבית אמו, השיבה, כי נכון שהיה לו קרסול שבור, והוא הלך עם קביים ועם גבס, אך הכל היה "משחק", לצורך השגת פיצוי מהמוסד לביטוח לאומי.

העדה סיפרה, כי פחדה לצאת מהבית, ולהתלונן, היות שהנאשם איים עליה, שלא תספר לאף אחד את מה שעשה לה. באחד המקרים, גם ניסתה לחייג למשטרה בחיג 100 אך הנאשם שבר לה את הטלפון בכך שנתן לה באמצעותו מכה בראש ואמר לה "עכשיו נראה אותך, תתקשרי למשטרה".

לטענתה, גם את אירוע זה לא סיפרה במשטרה.

לשאלה מדוע לא הלכה לרופא לאחר שבעט בה הנאשם בהיותה בהיריון, השיבה כי פחדה. לשאלה נוספת אישרה, כי בחקירתה במשטרה מסרה, שלא הלכה לטיפול היות שהיתה לה תינוקת קטנה בבית.

לשאלה מדוע לא פנתה לטיפול רפואי לאחר שלדבריה נפצעה מדקירותיו של הנאשם באמצעות המפתחות - השיבה "תמיד פחדתי, הייתי אחות לעצמי, רופאה לעצמי, מהחשש שאם אלך ומישהו ידע, הוא ירצח אותי כפי שאיים" (ע' 29 ש' 5-7 לפרו').

לשאלה בנוגע לתיעוד רפואי של הפגיעה שנגרמה לה מהאקונומיקה, השיבה כי "הפילה את התיק על בית מלון", וזאת עקב דרישת הנאשם, אשר ביקש להוציא פיצויים מבית המלון, אך הנאשם הוא ששפך עליה את האקונומיקה.

עוד סיפרה, כי נימוק נוסף לכך שלא התלוננה, היה שחששה מכך שהנאשם יעזוב את הבית, לילדים לא תהיה דמות אבהית והיא תישאר גרושה וזרוקה ברחוב, עקב כך שטיפגע מבחינה כלכלית.

לשאלה מדוע לא הביאה את מי מבני משפחתה להעיד על הסימנים שראו על גופה, השיבה כי אמה חולה, המצב בבית אינו טוב, אחיה לא רצה להתעסק עם הנאשם כי הוא עברין, הוא גם איים שישרוף לאביה או לאחיה את החנות, ולכן לא רצתה לערב את המשפחה.

לשאלה מדוע לא סיפרה במשטרה שהנאשם שבר את הרגל של הבת המשותפת, סיפרה כי מסרה זאת לעו"ס במסגרת ההליכים בבית המשפט למשפחה.

לשאלה מדוע לא סיפרה במשטרה את שמות החברים אליהם התקשר בעלה במהלך האירוע משנת 2006, מסרה כי לא רצתה לציין שמות ולערב אנשים. אך בעדותה בבית המשפט מסרה את השמות.

העדה נמנעה מלהגיב על הטענה, כי טרם מסירת התלונה במשטרה, ביקשה מהנאשם, במסרון, לוותר על זכויותיו בבית המשותף ולהסכים למזונות בסך 4,000 ₪ בחודש. לטענתה, על הבית רבצו חובות וכונס נכסים שאביה הסכים לשאת בהם ולכן ביקשה מהנאשם, כי יוותר על זכויותיו.

לשאלה אם פנתה למשטרה או מסרה את התלונה בשל כך שהנאשם לא ויתר על זכויותיו בבית, השיבה כי הנאשם דווקא ויתר על זכויותיו אך היא פנתה למשטרה. עוד מסרה, כי ממילא קיבלה את הבית מבית המשפט. העדה שללה את הטענה, כי הגישה את התלונה למחרת היום בו מסר הנאשם, כי מתחרט על כך, שהסכים להעביר אליה את זכויותיו בבית.

העדה שללה, כי מסרה לעדת ההגנה מטעמו של הנאשם, כי "תפיל אותו על אלימות", כדי לנקום בו ועמדה על כך שמה שמסרה בתלונותיה - נכון.

העדה שללה את הטענה, כי הדריכה את בתה הקטינה טרם מסירת העדות לחוקרת הילדים.

ע.ת. 4, חוקר במשטרת ישראל, סיפר כי משמש כחוקר בתחום האלימות במשפחה. באמצעות העד הוגש מזכר שערך (ת/4), אשר עולה ממנו כי העדה ע.ת. 3 הביעה נכונות להשתתף בעימות עם הנאשם ואף הגיעה לתחנה לשם כך, ואולם, הנאשם הסתובב לצאת מן החדר מיד כשהבחין ברעיתו יושבת שם, ומסר כי אינו חפץ לראות אותה. לאחר שהעדה הוצאה מהחדר - נותר הנאשם לבדו עם העד ומסר כי מסרב לשהות עם רעיתו באותו החדר. בהמשך, לאחר שהוסבר לו כי העימות מהווה כלי חשוב לבירור האמת, הסכים לעימות בתנאי שהמשטרה תציב מחיצה בין השניים, תשים כיסוי על עיניו של הנאשם או שבכל פעם משהו אחר מהצדדים יכנס לחדר, ידבר בתורו ויצא. לאחר שהוסבר לו מפי העד שלעומת יש כללים וכי מטרתו הטחת האשמות ותגובה ישירה בין הצדדים, יצא לחדר מעוכבים כדי לעשן ולחשוב על העניין. לאחר מכן, מסר הסכמתו לעימות והוחזר לחדר החקירות, אך רגע לפני העימות שמע גיחוך מכיוונה רעיתו - המתלוננת, ואז קפץ על רגליו, נעמד והצהיר שבכל כך אינו מוכן כעת לעימות. זאת, גם כשהמתלוננת התנצלה ומסרה שלא תגיב כך יותר.

בחקירתו הנגדית, אישר העד, כי במהלך חקירתו את המתלוננת, הביע בפניה תמיהה בנוגע לעיתוי הגשת התלונה. העד מסר כי לא תפקידו להכריע בנוגע למהימנות העדה, ואולם הטיח בפני העדה, במהלך החקירה, את כל התמיהות שהיו לו ואף התייחס למסרון בנוגע לויתור על זכויות הנאשם בבית.

עד כאן ראיות התביעה.

הנאשם בחר להעיד, וסיפר כי עובד כטכנאי גז בחברת גז פרטית, השייכת למשפחה בישוב חורה.

הנאשם טען, כי כל ההאשמות שהציגה העדה, הם עלילה הנובעת מסכסוך גירושין על הרכוש ועל הבית, וזאת חרף כך שכשנתיים לפני מסירת עדותו בבית המשפט, ויתר על הכל.

עוד יחס הנאשם את התלונות למערכות היחסים הרבות שהיו לו בזמן הנישואים עם המתלוננת, בידיעתה.

לדברי הנאשם בחקירתו הראשית, התחתן עם המתלוננת רק עקב כך שנכנסה להיריון.

בנוגע לאירוע מחודש 07.09, מסר כי היה בבית הוריו באותה תקופה, ולא היה כלל בביתו. לעניין זה, הוגשה, מטעם ההגנה, התעודה הרפואית נ/1.

בנוגע לעימות מסר, כי לא יכול היה לראות את המתלוננת בגלל כל האשמות השווא שלה וכי הפסיק את העימות לאחר שזרקה לעברו הערות ועקיצות.

הנאשם אישר, כי יש לו "פתיל קצר", אך לדבריו הדבר מתבטא בכך שמרים את הקול וצועק, ולא באלימות.

במסגרת חקירתו הנגדית הוגשה, מטעם התביעה, התעודה הרפואית ת/5.

הנאשם עמד על כך, כי קשר הנישואים שלו עם המתלוננת היה לא טוב, ללא אהבה כלל, הוא חפץ להתגרש כל העת, וניהל מערכות יחסים מחוץ לבית באופן שוטף.

לדבריו, רעיתו המתלוננת גילתה התנהגות אובססיבית בכך שהיתה מתקשרת לכל העולם ומספרת על בגידותיו במטרה שירחמו עליה, לדבריו, היתה גם ממציאה עליו דברים.

כשנשאל, מה סיפרה עליו שלא היה אמת, ענה "מה שהייתי עושה, היא היתה מספרת" ושינה טעמו, כי בעצם המדוברים בדברים שלא היו צריכים לצאת מדלת ביתם של בני הזוג.

חרף כך, עמד על טענתו, כי העדה היא "שקרנית פתולוגית". כשהתבקש לציין שקר אחד לגביו, טען כי היתה מתקשרת לאביו ומספרת "כל מיני דברים על אלימות שלא התרחשו ולא קרו" (עמ' 43 שו' 48 לפרו').

לדבריו, נשאר נשוי לעדה היות שהיה לו נוח שתהיה בבית ותטפל בילדים.

הנאשם אישר, כי לא התייחס לרעיתו בכבוד (עמ' 43 שו' 30-31 לפרו').

לשאלה, אם מסר לחוקר המשטרה, שרעיתו המתלוננת משקרת בעדות שמסרה, לאור כך שמבקשת לקבל את זכויותיו בבית, השיב כי אינו זוכר.

עוד הסכים עם התובע, כי אם זו היתה הסיבה העיקרית - היה אומר אותה (עמ' 44 ש' 10-11 לפרו').

למרות זאת, בהמשך, עמד על כך שזו הסיבה לתלונה שמסרה.

לדבריו, המתלוננת סבלה אלימות דווקא מצד אחיה.

כשנשאל הנאשם, הכיצד זה המשיך בקשר עם המתלוננת, ונולדו לו שלושה ילדים, לאור מערכת היחסים העכורה שמתאר - מסר, כי שלושת ההריונות היו לא צפויים, כי המתלוננת אמרה לו שנטלת גלולות, אך לא עשתה כן. לדבריו, המתלוננת שטפה את המוח לילדים המשותפים כנגדו, וזאת חרף כך שמסר, בחקירתו המשטרה, כי מערכת יחסיו עם הילדים היא מעולה.

כשנשאל מדוע מסר לרופא כי פציעתו אירעה ממכונת, ואילו במשטרה מסר, כי נפל מגג במהלך העבודה, השיב כי נפל מגג, בעיר דימונה וכי "הפציעה היתה - מה זה משנה איך היא נגרמה" (עמ' 47 שו' 5 לפרו').

לשאלה בדבר הקשר שלו עם העדה מטעמו, ע.ה. 2, מסר כי היא חברה של אחותו ועובדת ביחד עמה.

הנאשם אישר, כי יכול היה לנוע לאחר הפציעה, בגינה היה בחופשה מעבודתו, בין החודשים 05.09 עד 08.09 (ע' 47 ש' 17-18 לפרו').

ע.ה. 2, עדת ההגנה מטעמו של הנאשם, מסרה, בחקירתה הראשית, כי עובדת עם אחותו והיתה חברה שלה "כמו משפחה". מתוקף כך, הכירה גם את הנאשם. לדבריה, ניסתה לתווך בין הנאשם לבין המתלוננת, וזאת עקב בקשת הנאשם לראות את הילדים המשותפים והתעקשותה של המתלוננת שלא לאפשר זאת.

לאחר מספר ניסיונות תיווך, הבינה כי לא תוכל לעזור וזנחה את הנושא.

במהלך אחת השיחות עם המתלוננת, מסרה לה, כי היא תמרר לנאשם את החיים, וזאת גם אם תצטרך להתלונן במשטרה על אלימות ו"להפיל אותו".

לדברי העדה, השיבה לה שחבל, זו לא הדרך, וזה כמו כדור שלג. אז אמרה לה המתלוננת, שגם לה (לעדה) היא תמרר את החיים והעדה החליטה לצאת מהתמונה.

לדברי העדה, המתלוננת תמיד אמרה לה שהנאשם אלים כאשר הגיעה יחד עמו לקחת את הילדים, אך היא לא ראתה אלימות מצדו של הנאשם. ההיפך הוא הנכון. בכל פעם שהמתלוננת החלה להתרגש, (בלשונה: "לעלות על טורים"), היה הנאשם הולך מהמקום.

לדבריה, כשראתה שלא ניתן לסייע לצדדים, הציעה לנאשם להתרחק מהמתלוננת, גם אם זה יהיה כרוך בלא לראות את הילדים.

בחקירתה הנגדית, סיפרה כי אחות הנאשם היא שביקשה ממנה להגיע למשטרה ולמסור עדות, והיא הלכה מרצונה.

לדבריה, לאחר השיחה עם המתלוננת, מסרה לאחות הנאשם, כי היא בטוחה (בלשונה: "חותמת"), שהמתלוננת תגיש תלונה כנגד הנאשם.

לדבריה, המתלוננת היתה מאוד קולנית וולגרית, וזאת בלשון המעטה.

עוד מסרה, כי המתלוננת היא "פרובקטיבית", אינה מפחדת ממשטרה, אינה מפחדת מתלונות, אינה מפחדת מבלאגן, אינה מפחדת מריבים, אינה מפחדת מלהיות כל היום בבית משפט.

לדבריה, המתלוננת היתה הפכפכה, פעם הסכימה שהילדים ילכו לנאשם ופעם אמרה שלא, אח"כ היתה אומרת שהילדים אינם רוצים ללכת אליו.

העדה סיפרה כי גם הגרוש שלה הגיש נגדה תלונות שווא, היא הגישה נגדו צווי הרחקה וזה הפך להיות "כמו משחק כזה, מיותר לחלוטין". כאשר כל צד מממן עורכי דין.

לדבריה, מעולם לא ראתה את הנאשם צועק על הילדים, וההפך, הילדים אוהבים אותו (בלשונה: "נמסים ממנו").

העדה אישרה, כי הנאשם אינו רגוע, אבל לטענתה "הוא לא משהו קיצוני". לדבריה, כל פעם שהמתלוננת היתה אומרת שהוא מרביץ לה או עושה פרובוקציות - הוא יצא מהבית והלך לאמו וזה מצביע על כך שמדובר באדם שקול.

כשנשאלה העדה בנוגע לידיעתה על כך שהמתלוננת טופלה במרכז לאלימות במשפחה, השיבה כי גם היא היתה יכולה להיות מטופלת שם, היות שבעלה קרא לה "מפגרת" (עמ' 59 שו' 23-24 לפרו).

לדבריה, בניגוד לעדה, אשר חיה בהווה, והניחה מאחור את גירושיה, המתלוננת חיה בעבר וסוחבת עמה את מה שאירוע בעבר.

כשנשאלה בנוגע לאלימות במערכת היחסים שבין הנאשם למתלוננת, השיבה "אז מה? גם הגרוש שלי סיפר עליו סיפורים, שהיא לא מכינה אוכל".

עד כאן ראיות ההגנה.

טענות הצדדים

התביעה מבקשת לקבל גרסת המתלוננת, כי היתה אשה מוכה וכי הנאשם השליט עליה טרור, השפיל אותה, כינה אותה בכינויי גנאי, איים עליה לרבות איומים שכוונו לבני משפחתה, ונקט כנגדה באלימות פיסית קשה משך שנים.

לדברי התביעה, העובדה, שהמתלוננת לא מיהרה להגיש התלונה, אפינית לנשים מוכות. כך גם רצונה לשמור על התא המשפחתי וחששותיה מאובדן התלות הכלכלית בנאשם.

לדבריה, העובדה שהמתלוננת העידה לאחר שנסתיים הליך הגירושים והיא כבר קיבלה חזקה על הילדים, מעידה על אמינות גרסתה.

לטענת התביעה, נתמכת גרסת המתלוננת בעדות הילדה הקטנה ש.ו. בפני חוקרת הילדים. הילדה הקטנה תיארה שלושה אירועי אלימות מצד הנאשם כלפיה, אשר פורטו באופן אותנטי.

התביעה טוענת כי הנאשם לא השאיר רושם אמין בעדותו.

לטענת התביעה, ניהל הנאשם קשר נישואין "מאוד לא שגרתי וחסר כבוד".

לטענת התביעה, סתר הנאשם עצמו בנוגע סיבות שמסר בנוגע לכך שהמתלוננת מעלילה עליו.

חרף כינויו את המתלוננת כשקרנית פתולוגית, לא יכול היה הנאשם להציג דוגמאות קונקרטיות ולו לשקר אחד.

לטענת התביעה, תיאורו של הנאשם את המתלוננת אינו עומד בקנה אחד עם העובדה שבחר להמשיך ולחיות עמה שנים ארוכות.

התביעה טוענת, כי בתעודות הרפואיות שניתנו לנאשם, קיימות סתירות לעומת עדותו בנוגע לסיבת פציעתו.

אשר לעדת ההגנה ע.ה. 2, טוענת התביעה כי האחרונה מושפעת מחוויות שעברה בעצמה וכי נסיבות הקשר שבינה לבין המתלוננת נותרו כך שאין ברורות. התביעה עתרה להרשיע הנאשם בדין.

ההגנה הדגישה כי התיק כולו מונח על כרעיה של עדות המתלוננת, שכתב האישום נוסח בעקבותיה, אך, לשיטתה של ההגנה, המדובר בעדה, שאינה אמינה כלל, ומשכך, לא יהיה ביתר הראיות שנשמעו כדי לסייע לה.

ההגנה טענה, כי תזמון הגשת התלונה לא היה מקרי וכי נבעה מהיותה של המתלוננת פגועה וכועסת מאוד, ואף מכך, שחפצה לקבל את הזכויות בבית.

ההגנה טענה, כי גם אם הנאשם גילה התנהגות שאינה מוסרית או ערכית, אין הדבר נוגע לאשמתו הפלילית.

ההגנה טענה, כי בדיקת המסרון במכשיר הטלפון הנייד של הנאשם מצביעה על התנהגות אובססיבית מצידה של המתלוננת.

ההגנה טוענת, כי היעדר כל תיעוד רפואי בנוגע לחבלות שנגרמו למתלוננת, מקים ספקות בנוגע לעדותה, מה גם, שהמתלוננת לא מסרה הסבר משכנע גבי הסיבות לכך, שלא פנתה לקבלת טיפול רפואי.

ההגנה מבקשת לקבל את עדותה של ע.ה. 2, שמטרת הגשת התלונה היתה לנקום בנאשם.

ההגנה טענה, כי המתלוננת לא מסרה הסבר מניח את הדעת לשיהוי בהגשת התלונה, כולל בארבעת החודשים בהם עזב הנאשם את הבית.

ההגנה הצביעה על סתירות שונות בעדותה של המתלוננת כגון בנוגע לטיב הקשר עם משפחתה, וכן על כך, שנמנעה להביא לעדות את בני המשפחה, אשר, לטענתה, הבחינו בסימנים.

עוד נטען, כי חרף כך שהמתלוננת מסרה, שאנשי המשטרה תפסו את המוט בו הוכתה על ידי הנאשם ואף הבחינו בדלת הארון העקורה - אין לכך תיעוד כלשהו בתיק.

ההגנה טענה, כי טענת האליבי של הנאשם בנוגע לאירועים מתאריכים 13.07.09 עד 14.07.09 לא נבדקה.

ההגנה טענה, כי עדות הבת הקטינה חשודה בזיהום מצדה של המתלוננת ואין ניתן לסמוך עליה. ההגנה אף הפנתה

לסתירות מסוימות בין עדות האם לעדות הילדה.

ההגנה טענה, כי הנאשם העיד באופן עקבי, בכנות, וכי אין בכך שמסר דברים שונים בעדותו, כדי לפגוע במשקלה של עדותו.

דין והכרעה

לאחר שבית-המשפט שמע את העדויות ועין במוצגים שהוגשו מטעם הצדדים, מוצא, כי יש לבחון בזהירות את עדותה של ע.ת.3 - המתלוננת. המדובר בבני-זוג אשר, לעת מסירת התלונה החלו בהליכי פירוד וגירושין. מערכת היחסים ביניהם התאפינה, מלהתחילה, במחלוקות ובעימותים. למעשה, נטען מפי הנאשם, והמתלוננת לא הכחישה זאת, כי נישואי הצדדים נכפו עליהם בלחץ קרובי משפחה משהרתה המתלוננת במהלך החברות ביניהם. הנאשם לא ראה עצמו מחויב לקשר, וניהל מערכות יחסים נוספות באופן חוזר ונשנה. הנאשם ביטא גילויי זלזול והשפלה כלפי המתלוננת כל העת. עוד עולה מהראיות כי הנאשם החזיק בתפישות פטריאכליות, לפיהן נדרשה המתלוננת לטפל בכל עניני הבית והילדים כמעט לבדה, ואף נמנע ממנה לצאת מהבית, להתרועע עם חברות ולהגשים עצמה. כל אלה בוודאי יצרו משקעים בלבה של המתלוננת, אשר אותותיהם נכרו במהלך עדותה בבית-המשפט.

הגם שכעקרון נכרו דברי אמת בעדותה של המתלוננת, ובית-המשפט התרשם כי עברה מסכת של אלימות, פיסית ומילולית, וכן השפלות, מצדו של הנאשם - הרי עלה בבירור אינטרס של המתלוננת להשיב לו מנה אחת אפיים על הסבל שעברה, לשטתה, במהלך החיים עמו.

מכאן, מוצא בית המשפט, כי על מנת לבסס הכרעה ברף הראיתי הנדרש בפלילין, היינו - מעבר לכל ספק סביר - נדרשת תמיכה מסוימת לתיאורים הקונקרטיים שמסרה המתלוננת בנוגע לכל אחד מהאירועים נושא כתב האישום.

כעולה מהראיות שנשמעו, לא הוצג כל אישור רפואי הנוגע לפגיעה כלשהי במתלוננת או לחבלה שנגרמה לה, ואף לא הובא מטעם התביעה כל עד אשר הבחין בחבלות כלשהן עליה או שמע ממנה, בזמן אמת, על המעשים הנטענים.

אף טענות המתלוננת בנוגע לנזקים שגרם הנאשם בבית - תלישת דלת הארון ממקומה, שבירת כלים ועוד - אינן נתמכות בראיה אובייקטיבית כלשהי.

העדות התומכות בתאוריה של האם הנה עדותה של הקטינה ש.ו. לפני חוקרת הילדים. לענין עדות זו, צפה בית-המשפט בתקליטור ת/3ג' המכיל התיעוד החזותי המלא של החקירה, והתרשם מאמינות המתואר בעדות זו.

יצוין, אף ע.ת.2 חוקרת הילדים, התרשמה מקיומם של אותות אמת בעדות, והעריכה כי הילדה היתה עדה לאלימות.

דברי חוקרת הילדים בנוגע לקושי בקביעת מהימנות הקטינה נובעים, ככל הנראה, מכך שלא נחשפה לכלל הראיות בתיק החקירה ולא היה בידה להתרשם מהמתלוננת ומהנאשם עצמו. אך בחינת הראיות כמכלול מביאה למסקנה שונה.

הערכת מהימנות העדות מסורה, בסופו של דבר, לבית המשפט ולו בלבד. משנה תוקף לדבר כאשר העדות תועדה, מתחילתה ועד סופה, בתיעוד חזותי מלא. במצב דברים זה, אין יתרון ממשי לחוקרת הילדים, שכן בית המשפט מתרשם מהעדות באופן הקרוב לבלתי אמצעי. מצפיה בתקליטור, כמרכיב בתוך מכלול התמונה הראייתית, עולים אותות אמת רבים, השוללים הדרכה או השמת מילים בפיה של הקטינה.

המדובר בקטינה שהיתה בת 7 שנים ותשעה חודשים בעת מסירת עדותה.

הקטינה עשתה רושם תמים ולא ניכרה בה מניפולטיביות כלשהי.

הקטינה לא בקשה להגזים בתיאור המעשים. כך למשל, כאשר דובר על הכאת אחיה באמצעות הקב"ים, עמדה על כך, כי הפגיעה בו היתה בטעות ולא יחסה לנאשם כוונת זדון.

חרף תיאור המתלוננת, כי הנאשם דקר אותה, באמצעות המפתחות, בכל חלקי גופה - עמדה הקטינה על כך, כי הדקירה היתה ברגל בלבד.

הקטינה השתמשה במילים ובביטויים יחודיים המצביעים על העדר תאום עם אמה - המתלוננת. כך למשל, השתמשה בביטוי "הרגיעה את הרגל" לצורך תיאור עצירת הדם באמצעות ניר טואלט. תיאור זה הינו בעל מאפיינים של אותנטיות, שכן לא היה נדרש על מנת לתאר את אופן גרימת החבלה, והביטוי בו נקטה הקטינה אינו שגור בהקשר זה. עוד הגדירה הקטינה את המכשיר באמצעותו היכה הנאשם את אמה באירוע שהחל בחדר האמבט כ"ברז של המגבות", ולא כמתלה מגבות, הביטוי בו השתמשה האם - המתלוננת.

בית-המשפט התרשם, כי הקטינה היתה עדה לאירועים אותם תארה. יצוין, כי בסוף חקירתה של חוקרת הילדים, במענה לשאלת בית המשפט, סיכמה, כי קימים מספיק קריטריונים על מנת לקבוע שהעדה הקטינה דוברת אמת.

בית-המשפט מוצא, כי בנוגע לאותם אירועים שפירטה המתלוננת בעדותה ואשר נתמכים בעדות הבת הקטינה - עלה בידי התביעה להציג ראיות ברף הנדרש על מנת להרשיע הנאשם.

תימוכין נוספים לקביעה זו מוצא בית-המשפט בהתרשמותו מהנאשם, אשר גילה מאפיינים מניפולטיביים והתנהלות של מי שהאמת אינה נר לרגליו. כך, מסיבות שלא בוררו עד תום במסגרת הליך זה, מסר הנאשם שתי גרסאות שונות בנוגע לסיבה לפגיעה ברגליו. פעם - כי היתה זו תאונת עבודה במסגרתה נפל מגג במהלך התקנת גז (לא בורר, איזה מתקן גז מצוי היה על גג). פעם אחרת - כי נפגע בתאונת דרכים.

מפי רעית הנאשם - המתלוננת - אף נמסר, כי הנאשם ביקש ליחס החבלות שנגרמו לה בעזרה לאחר האירוע בו שפך עליה אקונומיקה - כאילו נפגעה בעת שהותה במלון, וזאת על מנת לתבוע המלון בתביעה נזיקית. גם טענה זו, אשר לא הוכחה מפי הנאשם, מצביעה על אופי מניפולטיבי.

הנאשם אף חמק מעימות עם רעיתו המתלוננת, כאשר הסיבות שמסר לענין זה אינן משכנעות.

בעדותו בבית המשפט, ביטא הנאשם זלזול רבתי במתלוננת, אשר מתישב עם תיאוריה בנוגע למערכת היחסים.

לכל אלה יש להוסיף את דברי ע.ה. 2, ידידת משפחתו של הנאשם דווקא, מהם עולה, כי מתארת את הנאשם כמי שאינו רגוע, קופץ בראש ואף מסרה, כי ההתנהגות שבינו לבין המתלוננת לא היתה מכבדת.

אשר לטענת האליבי של הנאשם, הנוגעת לאירועים שבין התאריכים 13.07.09 עד 14.07.09 - אין בית המשפט מוצא, כי עלה בידי ההגנה לבסס הטענה ולו בדרך של הקמת ספק סביר האם שהה הנאשם בבית הוריו. ההגנה לא הביאה מי מבני משפחתו של הנאשם להעיד בשאלה זו. לא היתה כל מניעה לעשות זאת, גם אם בני המשפחה לא נחקרו במשטרה. גם התעודות הרפואיות נ/1 ו-5, אינן מלמדות על כך, שהנאשם שהה מרותק למיטה, אלא כי זכה לחופשה מעבודה עקב נכות זמנית. מצבו הנטען לא מנע ממנו להגיע לביתו ולצאת ממנו.

סוף דבר, מוצא בית המשפט להרשיע הנאשם בגין האירועים העובדתיים בהם מצטרפת עדות ע.ה. 3 המתלוננת לעדות הקטינה כפי שתועדה בתקליטור ת/3ג', כדלקמן:

א. בין התאריכים 13 עד 14 לחודש יולי 2009, איים הנאשם על המתלוננת ע.ה. 3, כי עליה לעשות מה שהוא אומר, אחרת ירביץ לה, וכן תקף אותה, תוך שרודף אחריה ברחבי הבית, באמצעות מוט המשמש כמתלה למגבות, ומרביץ לה בכל חלקי גופה;

ב. במהלך חודש יוני 2009, עקב כך שהנאשם סבר, כי הבית אינו מסודר, תקף את ע.ה. 3 המתלוננת בכך שהיכה בראשה באמצעות הקביות של הבת המשותפת ש.ו. וכן איים להרגה;

ג. בין החדשים פברואר - מרץ 2008, תקף הנאשם את המתלוננת ע.ה. 3 על רקע טענתו, כי הבגדים בארונות אינם מסודרים; פיזר את הבגדים מהארון על הרצפה; דקר אותה ברגלה באמצעות מפתחות הרכב וגרם לפציעתה ולחבלה.

בגין אירועים אלה, מוצא בית המשפט להרשיע הנאשם בשלוש עבירות של תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 379 ביחד עם סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977; שתי עבירות של איומים, בניגוד לסעיף 192 לאותו חוק; עבירה אחת של פציעה בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 334 ביחד עם סעיף 335(ב)(1) לאותו חוק.

בית המשפט מזכה הנאשם משש עבירות של תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 379 ביחד עם סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977; ארבע עבירות של איומים, בניגוד לסעיף 192 לאותו חוק.

זיכוי הנאשם אין בו בהכרח כדי להביא למסקנה, כי ע.ה. 3 המתלוננת לא מסרה אמת בנוגע לפרטים אלה, אלא, לנוכח הזהירות המתבקשת מהערכת דבריה בנוגע לאותם אירועים בה משמשים הם כעדות יחידה, ולאור רף הראיות הנדרש במשפט פלילי - חסרה לעדותה האיכות הנדרשת לצורך קביעת ממצא מעבר לכל ספק סביר.

תקליטור ת/ג' מוחזר למשמרת התביעה.

ניתנה היום, כ"ה אלול תשע"ה, 09 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים.